

BRUKOWAĆ (1) *vb impf*

3 pl praes brukują.

Sł stp, Cn notuje, Linde XVII w.: burkować.

Wykladać kamieniem lub żwirem drogę, ulicę; delapidare, statuminare, sternere viam lapide, silice Cn: Fistuca. Młot/ Kula Kloc álbo Báran/ Táran którym pale á zwłázczá mołtowe w ziemię wbiyayá/ Też którym kámienie w ziemię pobiyáyá kiedy brukuyá. Mącz 128d.

Formacja pochodna: ubrukować.

Cf BRUKOWANIE, **BRUKOWANY**

KN